

THRILLER

Alex Smith

∨
DORUČOVATELKY

∨
Šéfinšpektor Robert Kett

DORUČOVATELKY

Copyright © 2019 by Alex Smith

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Alžběta Komrsková, 2022
Cover © Zhivko P. Petrov, 2022
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-1903-7 (pdf)

Alex Smith

DORUČOVATELKY

VENETA

*Pro mé vlastní úžasné,
ale otravné dcery.
Miluju vás!*

Prolog

ÚTERÝ

VŠICHNI SI PAMATOVALI TEN DÉŠŤ. Utkvěl jim v paměti, jelikož ten den byla obloha jako vymetená a panovalo téměř nesnesitelné horko. Ulice byly tak rozpálené, že se po nich nedalo chodit, a tak děti raději vytáhly kola, která skřípěla na roztopeném asfaltu, a ulicí se nesl dětský smích, jako se nese jenom v létě.

Pak nebe zčistajasna potemnělo jako čerstvá modřina a vzápětí se protrhlo. Stalo se to tak náhle, že i meteorologové vypadali při polední předpovědi počasí překvapeně, skoro jako by se chtěli za tu průtrž omlouvat. Bouře měla východ úplně minout, říkali, měla propuknout nad pobřežím, kde by ji pohltilo Severní moře. Namísto toho si však vyhlédla Norfolk a udeřila na městečko silou, která otřásala okny a ohýbala kmeny stromů. Toho dne nebylo venku ani živáčka; pokud měl člověk na vybranou, zůstal doma. Město se proměnilo v galerii duchů lidských tváří, které pozorovaly to boží dopuštění zpoza zamlžených oken.

Všichni si pamatovali na ten déšť. Zmiňovali ho při každé příležitosti, v každé předpovědi počasí. *Neměla tehdy pracovat. Její*

matka musela být šílená, když ji pustila ven. Ten liják byl tak silný, že ji musel vyplavit až do moře.

Všichni si ten déšť pamatovali. Déšť, který zavřel všechny obyvatele města doma.

Venku nebylo živé duše, až na tu nebohou dívku.

A na muže, který ji unesl.

„MAMI, PROSÍM!“

V jedenácti letech, vlastně skoro dvanácti, byla Maisie Malonová příliš stará na to, aby dupala rozčilením, ale neměla na výběr. Mohla se obhajovat tisíci různými argumenty, ale pouze to vygradovalo do situace, kdy si její matka prsty ucpala uši a za hlasitého prozpěvování skákala z nohy na nohu v podivném tanci. „*Lalala*.“

Maisie se zkusila zamknout v pokoji, ale máma začala vyhrožovat, že jí zabaví mobil. Ona na oplátku přišla s tolikrát omílanou výhrůžkou, že uteče a už se nevrátí. Ale máma jen pokrčila rameny a prohlásila, že Maisie blafuje, protože celá pointa té hloupé hádky přece spočívala v tom, že *nechtěla* jít ven. Kam by tedy asi chtěla utéct? Do skříňky pod dřezem?

Co tedy kromě dupání na ošoupaný koberec v obývací místnosti mohla dělat?

„Koukni, mami, vždyť prší!“

A přišlo. Ze slunečného dne se v mžiknutí oka stal monzun. Přišlo tak silně, že se po kopci valila voda.

„Vím, jak vypadá déšť, Maisie,“ prohlásila máma a vyšla z kuchyně, oblečená v županu a pyžamu, přestože už bylo dávno po poledni. V rukou svírala krabičku cigaret a žlutý jednorázový

zapalovač, který vlastnila, co si Maisie pamatovala. „A taky vím, že ti neublíží. Ne, pokud nejsi skřítek.“

Přejela Maisie pohledem.

„Vlastně, možná *jsi* skřítek. Hodně by to vysvětlovalo.“

„Mami!“

Chtěla začít ječet, ale nic nedokázalo mámu rozčítit tak jako záchvat vzteku. Maisie měla zbrusu nový iPhone 7 (popravdě nový byl pouze pro ni – máma ho docela levně sehnala na facebooku, protože měl poškrábaný displej) a už o něj jednou přišla, když odmítla pomáhat s vysáváním. Nemohla riskovat, že o něj přijde znovu, rozhodně ne teď, když konečně zjistila, jak do něj nainstalovat Minecraft.

„Hele, udělám to zítra,“ zaprosila. „Panu Walkerovi nevádí, když se opozdíme.“

„Ale vádí,“ řekla máma a zapálila si cigaretu. Maisie mávnutím ruky rozehnala kouř a upřeně se na ni zahleděla. „A nejde ani tak o něj, jako o jeho zákazníky. Chtějí dostat svoje noviny včas. Nemá přece smysl, aby je dostali o týden později, ne? Už by to nebyly noviny, ale *stariny*.“

Zasmála se vlastnímu vtipu a Maisie podrážděně zabručela.

„Jsou to noviny zadarmo,“ zasténala. „Stejně je nikdo nečte.“

Máma se zhluboka nadechla a zadržela kouř z cigarety v plicích. Pak se otočila a vyfoukla ho do kuchyně, jediného místa v domě, kde si směla zapálit, ale kouř se stejně dostal i do vedlejší místnosti. Byl tak silný, že z něj začalo Maisie zvonit v hlavě. Všechny stěny v domě byly zažloutlé kouřem a ona často přemýšlela, jestli jejich plíce vypadají stejně.

„Maisie, co jsem ti včera říkala?“ pokračovala máma nesnesitelně klidným hlasem. Maisie pokrčila rameny, ale moc dobře si to pamatovala.

„Říkala jsem, že musíš vyřídit své roznášky, že? Řekla jsem, že budeš toho odkládání na zítra litovat. A jak to dopadlo? Je čtvrtek, čtvrt na čtyři, a lituješ toho? Jo. Chtěla jsi tu práci, chtěla sis vydělat nějaké peníze. Nikdo tě do toho nenutil. Pokud s tím chceš seknout, můžeš hned teď zavolat panu Walkerovi.“

Maisie si znovu dupla, ale dosáhla tím jen posměšného úšklebku na matčině otlé, nažloutlé tváři. Na okamžik opravdu zvažila možnost, že panu Walkerovi zavolá a řekne mu, ať si strčí tu práci tam, kam ani slunce nesvítí. Jenže jí platil tři libry za hodinu a za těch deset liber, které si vydělala za týden, si mohla koupit všechno, na co z matčiny podpory už nezbylo.

Nemluvě o penězích, na něž si přišla prodejem těch *ostatních* věcí. Kromě toho měla máma pravdu. Byl to jen děšť.

Povzdechla si a pohlédla na dveře.

„Prosím?“ zkusila to naposledy.

Překvapeně ucítila, jak ji matka pevně sevřela v objetí, cigaretu zvednutou vysoko nad její hlavu, aby jí omylem nevypálila oči.

„Jsem na tebe pyšná, lenochu,“ zamumlala. „Rosteš hrozně rychle. Brzo budeš velká holka.“

Povolila objetí a vzápětí ji plácla přes zadek.

„Běž už, ať to máš za sebou. Hodím do trouby rybí prsty, a hned jak přijdeš, dáme si sendviče, jo?“

Maisie ze rtů vyklouzlo další povzdechnutí.

„Dobře.“

V PRVNÍ CHVÍLI TO NEBYLO TAK HROZNÉ. Děšť nebyl studený, vlastně spíš skoro příjemně teplý, jako by stála ve sprše. Taky byl silný jako proud vody ze sprchové hlavice, možná i silnější, pokud

by ho měla srovnávat s jejich sprchou, plnou vápenatých usazenin a se slaboučkým tlakem vody. Jakmile pominulo překvapení z tisíce zuřivých kapek, které jí bouře vmetla do tváře, Maisie si ten pocit skoro začala užívat.

Cesta mezi domy byla téměř celou dobu z kopce, ale Maisie raději držela lehce stisknuté brzdy, aby jí nepodkluzovala kola. Voda se valila do odtokových kanálků, kde tvořila malé víry. Pokaždé když projela kaluží a dešťová voda se rozstříkla na prázdný chodník, si Maisie potutelně představovala, jak zkráří imaginární kolemjdoucí – mámu především. Taška s novinami jí tížila na rameni, ale Maisie na to byla zvyklá. Zatáčky projížděla co nejopatrněji, aby ji noviny nepřevážily na jednu stranu.

Tu a tam ji minulo auto jedoucí jako ve zpomaleném záběru, mlhovky rozsvícené, přestože bylo poledne. Pár řidičů jí zamávalo a několik si na ni se smíchem ukazovalo prstem. Jedna postarší paní dokonce stáhla okénko, aby se zeptala, jestli nepotřebuje odvézt domů. Maisie neodpověděla. Věděla, že nemá mluvit s cizími lidmi, ani když vypadají mile a mají na sobě květované šaty. Jen se postavila na pedálech a začala zdolávat kopec vedoucí na druhou stranu sousedství, dokud nedorazila až ke slepé ulici, jedné z mnoha na její rozvozové trase.

Nikde neviděla ani živáčka, skoro jako v nějaké zombie apokalypse, což vlastně nebylo moc daleko od pravdy vzhledem k tomu, že všem místním bylo odhadem tak sto let a pohybovali se jako nemrtví. Maisie zaparkovala kolo vedle prvního bungalovu a chvíli bojovala s brankou. Pak proběhla deštěm tak rychle, až jí to na dlažebních kostkách podklouzlo a ona narazila do dveří. Klouby na ruku zakřupaly o dřevo. Rychle si ruce pulzující bolestí přitiskla ke rtům. Noviny byly promočené už v okamžiku, kdy je

vytáhla z tašky, ale podařilo se jí procpat je otvorem na dopisy. Prstem zastrčila poslední růžek vykukující ze schránky a uslyšela, jak noviny dopadly na podlahu za dveřmi.

První strana ulice jí zabrala něco pod osm minut, ta druhá o něco déle, jelikož dům číslo čtyři hlídal protivný starý pes a jí vždycky děsila představa, že jí ukousne palec. Zvedla kolo a sjela hlavní ulicí k další slepé uličce, která vypadala skoro stejně jako ta předchozí. Za záclonkami jednoho z domů si všimla vrásčitých tváří a bez zájmu jim zamávala. Neviděla, jestli jí pozdrav opětovaly. Do očí jí proudil déšť a měnil svět v kaleidoskop rozmazaných tvarů a barev.

Jakmile dokončila druhou ulici, schovala se v přístřešku u autobusové zastávky, aby si z tváře odhrnula promáčené vlasy a ze rtů setřela kapky dešťové vody. Déšť nemilosrdně bušil do stříšky nad její hlavou a v souvislé cloně přetékal přes její okraj až na chodník, jako by jí chtěl zamknout v kleci ze skla a padající vody. Osušila si ruce, jak nejlépe dovedla, a vytáhla z kapsy mobil. Při pohledu na mokrý displej se jí zastavilo srdce. Mobil ale pořád fungoval a čísla na jeho obrazovce hlásala, že je to sotva půl hodiny od chvíle, kdy vyjela. Hlavou jí znovu proběhla ta lákavá myšlenka. Mohla by hned teď zavolat panu Walkerovi, seknout s tou pitomou brigádou a noviny jednoduše vyhodit cestou domů.

Pokud by to ale skutečně udělala, přišla by o nedělní pochůzku. Tu na vřesovišti. Tu, která *opravdu* vynášela. Občas i dvacet liber.

Maisie potřásla hlavou a zastrčila mobil k novinám ve voděodolné tašce. Už jí zbývaly jen tři ulice a tak jako tak už byla promočená do poslední nitě.

Zhluboka se nadechla, vykročila z bezpečí přístřešku do deště a přeběhla s kolem opuštěnou ulicí. Vody bylo po kotníky a ona

cítala, jak jí vtéká do tenisek. Došla až k prvnímu bungalovu, boty nesnesitelně těžké nasáklou vodou, a opřela kolo o drolicí se cihlovou zídku. Došla do poloviny cestičky vedoucí k domu, noviny připravené v ruce, když vtom zastavila.

Vchodové dveře byly otevřené. Nejen na úzkou škvíru, ale *do-kořán*. Z místa, kde stála, Maisie viděla zvětšující se kaluž vody na koberci v předsíni a kapky rozstříkující se na telefonní stolek z ořechového dřeva. Uvnitř chodby panovala tma, a když se Maisie zahleděla na dvě velká přední okna – jedno do obýváku a druhé pravděpodobně do ložnice –, uvědomila si, že jsou zatážené závěsy.

Popošla o kousek blíž, rozmočené noviny zplihle visící k zemi. Hlavou jí projela výstraha – ne tak úplně slova, spíš *pocit*. Alarm, instinktivní a neomylný. Na tom domě něco nesedělo. Něco bylo *špatně*. Vytřela si vodu z očí a uvědomila si, jak je mrkání bolestivé. Ulice za ní byla tichá a nehybná, skoro jako kulisy. V běsu bouře nepůsobilo nic skutečně, skoro jako by se všechno mělo začít ohýbat a rozpadat se. Dům čekal.

Je to jen dům, připomněla si Maisie. Podivný pocit zmizel stejně náhle, jako se objevil. Ještě chvilku a noviny by se rozpustily, a tak doběhla k domu a vhodila je do dveří, připravená vystřelit zpátky na ulici.

Zastavil ji hlas. Hlas zevnitř domu. Tichý a zoufalý.

„Prosím.“

Maisie se zdálo, jako by ji naplnila dešťová voda a vzápětí zmrzla na led. Na jednu zoufalou vteřinu se nedokázala pohnout. Pak ukročila vzad. Mravenčila jí kůže a přemohl ji pocit, že jí samou hrůzou vypadají všechny vlasy.

„Prosím?“ zopakoval hlas. Zněl staře, *pradávně*.

Náhle Maisie ucítila bodnutí viny z pouhé myšlenky na útěk. Možná někdo upadl a nemůže vstát? Starým lidem se takové nehody stávají každou chvílí, to moc dobře věděla ze sledování zpráv s mámou.

„Ehm...“ zamumlala. Hlas se jí zadrhl v hrdle. „Haló? Potřebujete pomoc? Mám, ehm, mám telefon.“

Strčila ruku do tašky s novinami a zašátrala po mobilu. Z domu se nikdo neozýval – minimálně ne dost nahlas na to, aby přes zuřící déšť něco slyšela –, a tak pomalu vešla do dveří a naklonila se dovnitř, neochotná jít dál, než je nezbytně nutné. Z domu vycházel podivný pach, dokonce silnější než zemitá vůně deště. Byl to zápach hniloby, jako když uprostřed léta nevynesete koš, ale také v něm bylo něco zdravotnického, co jí připomínalo nemocnici. Pachůť toho zápachu se jí zasekla v krku.

„Haló?“ zavolala, tentokrát hlasitěji. Panovala naprostá tma, a tak neviděla ani na krok. Svět klidně mohl končit v polovině chodby a ona by o tom neměla nejmenší tušení. „Zavolám záchranku, vydržte.“

Nic.

Konečně našla telefon a málem vyjekla radostí. Ruce se jí třásly a mokrým palcem se jí nedařilo mobil odemknout.

„Dejte mi vteřinku,“ hlesla, zatímco vyťukávala heslo. „Všechno bude v pořádku.“

Stále bez odpovědi.

„No tak, zatraceně,“ zavrčela na telefon. Konečně se odemkl a Maisie zvedla pohled k měděným číslicím přišroubovaným na dveřích. Pokusila se vzpomenout, po jaké květině byla ulice pojmenovaná. Liliová? Leknínová? Byla tak popletená, že si na okamžik nedokázala vybavit telefonní číslo na sto padesát pětku.

Je to 155, ty blbko!

Rychle vytočila číslo a přitiskla si mobil k uchu. Slyšela, jak vyzvání.

No tak, honem.

V domě panovalo nehybné ticho. Hluboká, těžká temnota vyvolávala v Maisie nevolnost. Zírala do tmy a marně se snažila najít v ní nějaký smysl, spatřit konturu nebo hranu, která by ji uklidnila.

Támhle, nebylo tam něco? Stín temnější než ty ostatní. Vysoký, hubený. Hodiny? Věšák? Pokusila se stín zaostřit, zatímco telefon vyzváněl, dokola a...

Stín se pohnul. Rychle. Maisie přepadl pocit, jako by se na ni tunelem řítíl vlak, záblesk temnoty tak rychlý a nečekaný, že uslyšela vlastní výkřik ještě dříve, než otevřela ústa. Řinula se na ni zeď stínů, vyplnila dveře a něčí ruka jí sevřela čelist.

V mobilu to cvaklo a tichý hlásek se zeptal, o jakou naléhavou situaci se jedná, ale ona nedokázala odpovědět.

Druhá ruka ji popadla za vlasy, chytla ji za krk a vtáhla ji dovnitř. A pod rouškou hřmící bouře Maisie ztratila vědomí.

Kapitola první

STŘEDA

„UŽ TAM JSME?“

Roberta Ketta stálo poslední zbytky trpělivosti, aby prudce nezačal brzdit a s křikem nevyskočil z auta. Popravdě, ten pocit ho sužoval už od chvíle, kdy před třemi hodinami nasedli do deset let starého volva s blátivě zeleným lakem a vyrazili na strastiplnou cestu ze svého domova ve Stepney směrem na severovýchod. Dvě z jeho tří dcer na zadních sedačkách vyrukovaly s tím dotazem každých deset minut. Tě třetí bylo pouhých osmnáct měsíců, takže ještě nedokázala mluvit v celých větách, což vynahrazovala neúnavným křikem.

Svět za okýnky auta byl jako v plamenech. Zdálo se, jako by ta včerejší podivná bouře vysála z nebe každou kapku vlhkosti, a slunce začalo rozpalovat svou výheň. Vlnilo se jako tekutá láva a proměňovalo asfalt ve chvějící se přelud. Kett proti němu mhouřil oči už tak dlouho, až mu připadalo, že má obličej sevřený ve svěráku.

„Tati? Už?“

Kett předjel nákladní vůz a vrátil se zpátky do pomalého pruhu. Pak sklouzl pohledem na zpětné zrcátko. Alice, která už tři hodiny

zuřivě přežvykovala tu samou žvýkačku, mu pohled zamračeně oplátla. Odraz světla z bílé dodávky, jež je minula, na okamžik proměnil rysy sedmileté dívky ve tvář její matky. Jako by tam Billie opravdu seděla. Ten vjem byl tak silný, až Ketta přepadl pocit, že na okamžik vystoupil z vlastní hlavy. Závrat ho donutila vši silou sevřít volant, jako by byl astronaut ve stavu beztlíže.

Vrátil se pohledem zpátky k silnici a nasucho polkl.

„Tati?“ ozvala se Alice.

„Tati?“ přidala se její tříletá sestra Evie. „Mám hlad.“

„Tata,“ dodalo batole a vzápětí znovu propuklo v zuřivý jekot, kterým by mohlo bez obav konkurovat klaksonu jejich auta. Hlasitý pláč přiměl Ketta na zlomek vteřiny pevně stisknout víčka, kvůli čemuž málem minul sjezd z dálnice. Naštěstí se včas vzpamatoval a odbočil. Slunce mu konečně přestalo svítit do očí a auto jako by se náhle ochladilo o deset stupňů.

„Mám hlad!“ zakvílela Evie. „Potřebuju kakat.“

„Už tam jsme?“ zeptala se Alice.

„Už ano,“ řekl a poprvé za celý den to nebyla lež. „Za deset minut, slibuju.“

Nakonec to však trvalo mnohem déle, protože si nemohl vzpomenout, kudy má jet. Strávil tu prvních dvanáct let svého života, ale to už bylo před třiceti lety a cesty se od té doby změnily. Dokonce zvažoval, že zastaví a zapne navigaci, ale byla příliš velká šance, že se holky rozutečou na všechny strany a Moirin pláč se zčtyřnásobí.

Zapátral pohledem v lese značek lemujících silnici. Všiml si cedule navádějící do severní části města a přejel do odbočovacího pruhu. Nějaký řidič začal zuřivě troubit a Kett měl co dělat, aby samým vztekem nevyskočil z volva a na místě ho nezatl.

Až na to, že už nejsi ve službě, připomněl si. Technicky vzato ne. A celá pointa cesty sem přece spočívá v tom, dostat se od toho všeho pryč.

Pryč z Londýna. Pryč od té práce. Pryč od čehokoliv, co mu připomínalo jeho ženu Billie.

Prudce přibrzdil, aby naštvál řidiče za sebou, a pomalu dojel k semaforům. Ve chvíli, kdy šlápl na plyn, padla červená a volvo s řevem projelo křižovatku. Kett zkontroloval zpětné zrcátko a za sklem auta za nimi spatřil tvář zrudlou vzteky.

Už možná nebyl ve službě, ale nic mu nemohlo zabránit v tom, aby se choval jako kretén.

„Cítím, jak to hovínko leze ven,“ prohlásila Evie.

„Proboha,“ zavrčel Kett. „Ještě chvíli vydrž, už tam skoro jsme.“

Naštěstí bylo zrovna něco mezi obědem a odpolední špičkou, takže cesty byly relativně prázdné. Dojel ke kruhovému objezdu a zahleděl se na město, na které skoro zapomněl – a které úplně zapomnělo na něj. Vůbec nic mu tu nebylo z dětství povědomé, až na věž katedrály, která se ve slunečních paprscích zlatě leskla. Minulo je policejní auto a on reflexivně zvedl ruku na pozdrav, a když kolem proletěla houkající sanitka, musel odolávat nutkání ji následovat. Sklonil hlavu a přiměřenou rychlostí pokračoval v cestě.

„Evie se pokakala,“ rozesmála se Alice zlomyslně.

„Ne! To ty!“ opáčila její sestra.

„Nakakala sis do kalhot!“

„Nakakám *tebě* do kalhot!“ zakvičela Evie.

Kett se nad jejich roztržkou téměř usmál. Zpomalil a přešel pohledem názvy ulic. Spatřil tu, kterou hledal, a odbočil. Teprve když ten dům uviděl, vzpomněl si, že by měl dýchat. Zhluboka se nadechl, jako by to byl první nádech v celém dnešním dni. Zalila ho úleva. Dívky si toho všimly a náhle všechny ztichly.

Byla to rušná ulice, po obou stranách lemovaná zaparkovanými auty, a Kett musel zajet skoro na opačný konec, než našel volné místo. Při parkování narazil kolem do obrubníku. Pak vypnul motor a na jeden krátký, blažený okamžik se až na šumění větru v korunách stromů rozhostilo naprosté ticho.

„Je to ono?“ zapištěla Alice tisíci decibely. „Už jsme tady?“

Přikývl a holky začaly jásat tak hlasitě, že ten zvuk musel rozbít všechna okna v ulici. Kett si nebyl jistý, jestli Moira ječela radostí, nebo hrůzou. Otevřel dveře a panty zavržaly skoro stejně hlasitě jako jeho klouby. Alice už se stihla odpásat a škrábala se ven.

„Ne!“ zaječela Evie, zatímco zápasila se svým pásem. „Počkej na mě!“

Kett zavřel oči, aby zahnal náhlou vlnu úzkosti. Co by dal za to, aby tu teď byla Billie, její uklidňující hlas, její úsměv. Utišila by holky v mrknutí oka.

Není tu, připomněl si. Už tu není.

Otevřel oči a do zorniček se mu zabodlo slunce.

„Pojďte,“ řekl a natáhl se, aby pomohl Alici z auta. „Začneme nový život.“

Kapitola druhá

UKÁZALO SE, ŽE ZAČÍT NOVÝ ŽIVOT NENÍ JEN TAK.

„Zatraceně,“ zanadával Kett, zatímco se snažil otočit klíčem v zámku. Moira se mu svíjela v náručí, silná jako medvěd. Několikrát ho svýma baculatýma ručičkami udeřila do tváře, což jeho snaze odemknout branku zrovna nepomáhalo. Alice seděla na zídce plotu a Evie se ze všech sil snažila vyšplhat za ní.

Klíč se ani nehnul. Kett zaklel a přesunul si batole na druhou paži.

„Tati, už fakt potřebuju kakat,“ prohlásila Evie, která mezitím vzdala svou snahu zdolat zídku.

„Snažím se, zlato,“ procedil skrz zaťaté zuby. „Dej mi vteřinku. Zadrž to a řekni: *Neprojdeš dál!*“

Jejich dům byl třípokojový dvojdomek s šedivou omítkou a vysouvacími okny, jejichž bílý nátěr se loupal jako lupy. Někdo, nejspíš realitní makléř, se pokusil jakž takž prořezat keře, ale jak se jimi Kett snažil protlačit vratkou branku, říkal si, že by se mu hodila mačeta. Podržel branku otevřenou a holky se okamžitě vřítily na žlutnoucí trávnik, kde běžaly v kruzích a štěkaly jako psi.

Zahrada vypadala bezpečně, a tak Kett položil Moiru na trávnik, aby se mohla batolit za svými sestrami. Uviděl dveře, nejspíš do kuchyně, a zkusil vzít za kliku, ale už předem tušil, že je příliš

optimistický. Dveře byly samozřejmě zamčené, ačkoliv se jeho lomcováním trochu posunuly v pantech.

„Táááááá!“ ječela Evie.

Kett vytáhl z kapsy mobil a pokusil se ignorovat fotku sebe a Billie na zamykací obrazovce – Billie na sobě měla modré hedvábné šaty a v medových vlasech sedmikrásky. Byla to fotka z kamarádovy svatby před dvěma lety; Kett líbal Billie na tvář a ona se od ucha k uchu usmívala.

Otevřel e-mail, aby se pokusil najít číslo na realitního makléře, ale Moira mezitím začala znovu brečet a Evie se okamžitě přidala. Ten zvuk přetočil tachometr trpělivosti v Kettově hlavě na stupeň jedenáct, a než si uvědomil, co dělá, zvedl nohu, vykročil vpřed a vzápětí jeho policejní bota velikosti čtyřicet pět tvrdě přistála vedle zámku.

Dveře neměly šanci a ztrouchnivělé dřevo při nárazu do zdi prasklo. Zatřásl se jako knokautovaný boxer a zhouply se zpátky. Kett je přidržel a ohlédl se. Všechny tři holky na něj zíraly s doširoka otevřenými očima i ústy. Z krku se mu vydral vítaný záchvěv smíchu.

„Budeme dělat, že se to nestalo,“ řekl. „Pojďte.“

Zvedl Moiru a přidržel Evie s Alicí dveře. Uvnitř domu panovalo milosrdné chladno, kuchyňské žaluzie byly napůl stažené a vzduch plný prachu. Kett byl během posledního roku v mnoha domech a instinktivně poznal, že tento je už nějakou dobu neobývaný. Povrchy byly vyčištěné a podlaha zametená, ale úchytky skříněk se zdály mastné nepoužíváním a na řetízcích od žaluzií visely pravěké smotky pavučin. Nikdo na ně už týdný nesáhl.

Ale bylo tam sucho. A ticho.

Byl to domov.

„Honem, tati!“ svíjela se Evie.

„No tak, běž najít záchod.“

Otočil kohoutkem, aby propláchl trubky, a sledoval, jak se Evie s Alicí řítí z kuchyně do chodby. Zatímco projížděl e-maily, Moira se snažila vysvobodit z jeho sevření, ale nepustil ji. Konečně našel číslo na makléře. Zatímco telefon vyzváněl, Kett vyšel z kuchyně do krátké chodby se schodištěm, zalitým sluncem. Alice a Evie mezitím vběhly do obývacího a skákáním po gauči zvedaly do vzduchu oblaka prachu.

„Opatrně,“ řekl a zněl přesně tak varovně, jak předpokládal. Holky mu však nevěnovaly pozornost, a tak se vrátil do chodby. Pod schody našel nevelkou místnost se záchodem. Dům byl malý a Kett se proklínal, že věřil fotkám na internetu. Triky používané na fotografování domů byly hotová magie, samé nízké úhly a dobré nasvícení. Mělo by to být trestné.

„Evie!“ zakřičel. „Pojď na ten záchod! Nechci, ať nám ten nový dům hned pokřtíš.“

„Už nepotřebuju,“ zavolala nazpátek.

„Jasně že ne,“ zavrčel. „Zatra...“

„Dobré odpoledne, realitní společnost Shackley's, u telefonu Dawnová. Jak vám mohu pomoci?“

Mladý ženský hlas vycházející z telefonu nemohl znít znuděněji. Moira se lekla a zaječela Kettovi přímo do ucha, a tak ji rezignovaně položil na zem.

„Zdravím,“ řekl. „Jmenuji se Robert Kett a pronajímám si jednu z vašich nemovitostí. Morgane Street osm.“

„Jaké je poštovní směrovací číslo?“ zeptala se Dawnová.

„To nevím, ale jsem si celkem jistý, že v téhle ulici víc domů nemáte. Nepasoval mi klíč.“

Dawnová praskla žvýkačkovou bublinu.

„Aha,“ řekla. „To by měl.“

„Vím, že by měl,“ odpověděl co nejkldněji. „K čemu by asi jinak klíče byly? Ten můj ale nepasuje.“

„Můžu vám zkusit do večera sehnat zámečnicka.“

„Už jsme uvnitř,“ řekl. „Ale asi budete muset poslat někoho, aby spravil dveře.“

„To nesmíte,“ opáčila Dawnová monotónním hlasem. Zněla skoro jako počítač. „Musíte počkat...“

„Dawnová,“ přerušil ji Kett. „Zkusím se vám znovu představit. Jsem Robert Kett, detektiv šéfinšpektor Metropolitní policie.“ Co koliv to Dawnová přežvykovala, náhle přestala a Kett pokračoval. „Potřebuji, aby byl do večera dům zabezpečený. Stav těch dveří je očividně vaše zodpovědnost. Pokud chcete, můžu začít s vyšetřováním bezpečí vašich klientů.“

„Uch...“ hlesla Dawnová. „Do hodiny vám tam někoho pošlu.“

„To si pište,“ řekl.

Zatímco Dawnová něco koktala v odpověď, Kett ukončil hovor. Nesnášel vytahování hodnosti, tím spíš teď, kdy na to technicky vzato neměl právo, ale někteří lidé si jednoduše zasloužili, aby do nich někdo vtloukl trochu bohabojnosti, a Dawnová byla jedním z nich.

„Hej,“ křikl na Moiru, která zdolávala schody. „Na objevování bude ještě času dost, děvče.“

Sotva ji zvedl ze země, telefon znovu zazvonil a on hovor přijal, aniž by se podíval, kdo volá.

„Nezahrávejte si se mnou, Dawnová,“ zavrčel.

„To tak,“ odpověděl hrubý hlas, který okamžitě postavil Ketta do pozoru. „Kdo by si troufal zahrávat si s šéfinšpektorem Kettem?“

„Pane,“ řekl Kett a kroutící se Moira mu málem spadla na zem. Raději ji položil zpátky dolů a sledoval, jak se po všech čtyřech

jako hračka na klíček batolí do obýváku. Komisař Barry „Bingo“ Benson se zasmál a ten dunivý zvuk vyvolal v Kettovi podivnou nostalgii.

„Jste ještě na cestě?“ zeptal se Bingo.

„Ne, už jsme tady,“ odpověděl Kett a protáhl si záda. „Mám pocit, jako bych v tom autě strávil tři týdny.“

„To mě nepřekvapuje. Norwich je samotná prdel našeho národa, co? Svraštělá říť Velké Británie.“

„Nepřehánějte,“ opáčil Kett a prošel do přední části domu. Záhleděl se přes texturované sklo. „Máme tu dvě katedrály a asi tři sta hospod.“

„To pokryje základ tvé výživy,“ odušil Bingo.

Kett zaslechl, jak pod ním zaskřípěla židle. Uměl si představit, jak se právě zaklonil a hodil nohy na stůl. Komisař Benson získal svou přezdívkou poté, co ho jednu sobotu zavolali k trojnásobné vraždě v Islingtonu a on si zapomněl sundat motýlka a mikrofon. Ukázalo se, že svůj volný čas tráví vyvoláváním binga, jelikož jeho baryton byl jako stvořený pro velké sály, ve kterých se bingo obvykle hraje. Staré dámy ho očividně milovaly, a nebyly samy. Byl jeden z nejlepších, minimálně mezi komisaři.

„Co děcka?“ zeptal se. Kett natáhl ruku s telefonem, aby Bingo slyšel řev ozývající se z obýváku. Komisař se zasmál.

„Nedokážu říct, jestli si hrají, nebo je někdo mučí.“

„Hrají si,“ ušklíbl se Kett. „Já jsem ten, koho mučí. Ale jsou v pohodě. Myslím, že jim to stěhování prospěje. Musí.“

Bingo si povzdechl.

„Prospěje,“ přisvědčil. „Jim i tobě. Byl jsi uvolněn z rodinných důvodů, Robbie. Potřebuješ to volno, abys mohl dát svou rodinu do pořádku. V Londýně by to nešlo.“

Kett přikývl.

Neptej se, přikázal si v duchu. *Neptej se*. Byl to rozkaz, ale stejně uslyšel, jak ta slova vyslovuje.

„Nějaké novinky?“

„Oba víme, že jakmile se něco dozvím, budeš ten první, komu zavolám.“ Bingo si odkašláním pročistil hrdlo. „Jestli někde je, najdeme ji.“

Ten slovní obrat je všeříkající, pomyslel si Kett. Prvních pár dní mu opakovali, že *ji přivedou domů*. Dalších pár dní to bylo *neměj strach, však ona se ukáže*. Kett už tehdy věděl, že je jen otázkou času, než se objeví slovo „jestli“, jen nečekal, že to bude tak brzy. Čtrnáct týdnů není tak dlouhá doba.

Ale taky to je celá věčnost.

Bingo si zřejmě uvědomil svou chybu.

„Najdeme ji,“ řekl. „Nech Billie na starosti nám a postarej se hlavně o sebe a holky.“

Kett zaslechl zašustění, jak si Bingo pohladil svůj hustý knír, tak jako to dělal vždy, když chtěl oznámit něco důležitého. Pokaždé ho to prozradilo. Byl možná dobrý v bingu, ale zároveň byl jedním z nejhorších pokerových hráčů na planetě.

„Co?“ zeptal se Kett.

„S tou pauzou od práce jsem to myslel vážně,“ začal Bingo. „Ale když už tam jsi, potřeboval bych od tebe menší laskavost.“

Mluvil dál, ale jeho slova zanikla v přehliídce zvuků vycházejících z obývacího pokoje – všechny tři holky tančily letkis směrem ke schodům a bláznivě se u toho chichotaly. Kett napráhl ruku, aby je nasměroval do kuchyně.

„Omlouvám se, pane, ale budete to muset zopakovat.“

Bingo se zasmál, ale v jeho smíchu nebylo ani stopy po humoru.

„Řekl jsem, že potřebuji tvou pomoc. Včera se v Norwichi ztratily dvě dívky.“

Kett se zamračil. Dvě zmizelé dívky nebyly zrovna materiál na titulku a také nic, co by nezvládla místní kriminálka.

„Obě si přivydělávaly doručováním novin,“ pokračoval Bingo. „Obě jedenáct let a obě uneseny během roznášky.“

Kett ucítil, jak mu po páteři přejel mráz a usadil se v jeho břiše.

„Uneseny?“

„Aspoň si to myslíme,“ odpověděl Bingo s povzdechem. „Komisař, který to má na starosti, je velice schopný – je to... ehm, *zajímavý* chlapík –, ale on a jeho tým se s ničím podobným ještě neselekali. Norwich je klidné místo. Potřebuje pomoc.“

„Myslel jsem, že mám dovolenou,“ namítl Kett a téměř slyšel, jak Bingo pokrčil rameny.

„Tvoje papíry mi pořád leží na stole,“ podotkl komisař. „Ještě jsem se k nim nedostal. Prosím tě, Robbie, jen se tam zastav a představ se. Ocenil by to.“

Kett dlouze vydechl a našpulil rty. Pak pohlédl přes zábradlí na holky promenádující se po kuchyni. Moira stála na svých baculacích nožkách a snažila se vyšplhat na židli. Mohl najít milion důvodů, proč odmítnout, a tři z nich měl přímo před sebou. Čtvrtým důvodem byl poslední případ zmizení, na němž dělal, ten jediný v celé jeho kariéře, který ještě nevyřešil.

Ten, který ho naprosto zničil.

Co mám dělat, Billie?

Nepotřeboval slyšet odpověď. Už dávno věděl, co řekne. Přece jen, ztratily se dvě dívky. Dvě dívky, které ho potřebovaly.

„Dobře,“ řekl. „Udělám to.“